

[Arne Larsen.]

befolkningen. Det var sikkert deres inderste overbevisning, at det, de gjorde, var det eneste rigtige. Men deres politik led nederlag, og dermed skulle de efter min opfattelse have forladt arenaen.

Også efter den 29. august forsøgte visse politikere, måske kun få, men indflydelsesrige politikere, fortsat at øve indflydelse på modstandsbevægelsen, og vi så, hvorledes også visse politikere efter krigen i nogen grad forkludrede de høje idealer, som modstandsbevægelsen havde sat sig, og vi fik et opgør efter besættelsen, som i høj grad skuffede befolkningen og skabte uhyre stor bitterhed hos mange. Men i dag siger man: lad os glemme alt det bitre, lad os ikke ødelægge noget; vi har så mange smukke minder at værne om. Men vi har også sandheden at værne om; den bør frem for dagens lys. Også eftertiden og især nutiden bør lære af frihedskampen, for denne fortsætter jo i dag, bare på en anden måde. Også i dag er der politikere, der er parat til mere eller mindre åbenlyst at udlevere vort land til andres forgodtbefindende. Også i dag skal vi på den ene eller anden måde luskes ind i et samarbejde med kræfter, som intet hensyn tager til vort land og vor befolknings sikkerhed, men som kun tænker på sin egen, uanset hvilke ofre det vil komme til at koste vort land. Jo, vi trænger i høj grad til at lære af historien, så den ikke skal gentage sig, og der er kræfter i Danmark, som vil gå til modstand imod denne officielle politik, det bør man være overbevist om.

Danmarks frihedsråd blev dannet i dagene efter den 29. august 1943, og hermed koordineredes alle modstandsbevægelsens kræfter. Frihedsrådet blev betragtet som landets illegale regering, og de paroler, frihedsrådet udsendte, blev fulgt af befolkningen, fordi de modsvarede de ønsker og den vilje, der var til stede i befolkningen. Men der var stadig væk indflydelsesrige kredse, som forsøgte at modarbejde frihedsrådets arbejde. Historikeren Jørgen Hæstrups fortjenstfulde arbejde har afsløret nogle af disse rænker, og det er kun godt, det er blevet gjort, for det lærer befolkningen, at den kun kan stole på sig selv og sine egne kræfter.

Det ærede medlem hr. Frode Jakobsen udtalte her i tinget i tirsdags under den

debat, som udspandt sig i forbindelse med den forespørgsel, mit parti havde stillet til den højtærede justitsminister og den højtærede forsvarsminister, mange rigtige ting, bl. a. følgende — sp. 877 —:

„Officererne var en integrerende del af den danske modstandsbevægelse. Der var ikke to modstandsbevægelser, det har der aldrig været. Officererne var gået ind i frihedsbevægelsen under frihedsrådets ledelse. Man kan mene, at en gruppe af dem kun gjorde det nødtvungent, fordi folket var med os, men det kommer ikke sagen ved.“

Tidligere i samme tale sagde det ærede medlem — sp. 874 —:

„Naturligvis var der gnidninger, når så mange skulle arbejde sammen, så forskelligeartede mennesker, og under forhold, hvor nerverne var belastede. Det kunne ikke være anderledes, og der var naturligvis også interesse modsætninger, også mellem frihedsbevægelsen og politikerne — det er forkert at skjule det — og med officererne tilsluttet frihedsbevægelsen under frihedsrådet, men med en lille indflydelsesrig gruppe vaklende i sin loyalitet.“

Ja, det er især det sidste, vi har fået bekræftet i den senere tid. De tusinder af frihedskæmpere, der aktivt deltog i arbejdet ud over landet, havde ikke de besværligheder, som det ærede medlem omtalte. Der var bogstavelig talt ingen gnidninger eller interesse modsætninger; dem havde man for længst, og inden man trådte ind i det aktive arbejde, lagt på hylden som sagen ganske uvedkommende; vi gik heldigvis i lykkelig uvidenhed om, at sådanne forhold eksisterede højere oppe. Der var heller ikke efter vor opfattelse to modstandsbevægelser, men kun én. Jeg skal ikke kaste smuds på nogen som helst, vover ikke at gøre det. Hundreder af officerer gik aktivt og loyalt ind i modstandsgrupperne. Som naturligt var, fik officererne en afgørende indflydelse på og ledelse af de militære grupper; de havde dog forstand på de dele, og mange af dem, for ikke at sige langt de fleste, gjorde en ganske fremragende indsats; nogle af dem var allerede begyndt længe før den 29. august, og de udførte et meget dygtigt arbejde.

Men det ærede medlem hr. Frode Jakob-